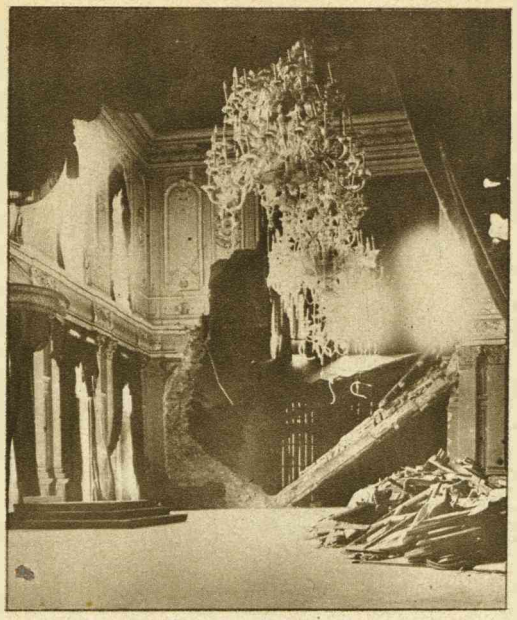

BELGRADO ONDER DUITSCHE BEZETTING.
De drukte aan de haven van Belgrado (de hoofdstad van het Servische Koninkrijk) waar de krijgsbenoodigdheden en levensmiddelen worden aangevoerd, die benoodigd zijn voor den Duitsch-Oostenrijkschen veldtocht tegen Servië. *(V.F.B.)*

'T PALEIS TE BELGRADO VERWOEST.
Een foto van de troonzaal van het Koninklijk paleis te Belgrado, die door een bom gedeeltelijk is verwoest. Een der wanden is bijna geheel weggeslagen, terwijl ook de kroon ernstig beschadigd is. *(V.F.B.)*

DE BRUG OVER DE SAVE BIJ BELGRADO.
Ter vervanging van de groote steenen brug die de beide Save-oevers nabij Belgrado verbond en die de Serviërs in den aanvang van den oorlog reeds lieten springen, hebben de Duitsch-Oostenrijksche troepen thans een houten schipbrug geslagen, waarover het troepenverkeer plaats heeft. *(V.F.B.)*

vrije vogels, zijn kameraden, fladderden lustig van boom tot boom, snoepten van kersen en broodkruimels, en vlogen dan juichend en van niemand afhankelijk de zon tegemoet. Toen had ze het deurtje van de gevangenis opengemaakt, en de kleine kanarie was door het venster naar buiten gevlogen. Ze had gemeend hem dankbaar te hooren tjilpen, en ze was overtuigd geweest dat ze een goed werk had verricht. Haar eerste groote daad! Maar toen waren haar moeder en haar zusters thuis gekomen; die waren boos en bedroefd geweest, en hadden haar harde woorden gezegd. Toen ze daarop, diep teleur gesteld, in snikken was uitgebarsten, had haar vader haar op zijn schoot genomen, en haar uitgelegd dat ze het kanarietje volstrekt geen dienst had bewezen, want dat het nooit geleerd had voor zichzelf te zorgen, en dat het in den winter de gezellige warme kamer zou missen en erbarmelijk doodvriezen.

Dat was Elli's eerste groote mislukking geweest, een teleurstelling die langer en heviger op haar bleef inwerken, dan men in haar omgeving ooit vermoedde.

Nu, in de drukkende zomerwarmte, nu ze er niet toe komen kon iets uit te voeren, en ze alleen maar lui op de kanapé kon liggen, en nadenken over allerlei vragen die ze zich stelde, kwam die geschiedenis met de weggevlogen kanarie haar weer duidelijk voor den geest. Ze herinnerde zich ook, dat ze er over gesproken had met Erik, wiens ouders al jaren lang in het naastliggende huis woonden. Erik had als jongen altijd met Elli gespeeld en gewandeld, ofschoon hij tien jaar ouder was dan zij; hij was stil en zacht als een meisje, en hij had haar allerlei aardige spelletjes geleerd en wonderlijke sprookjes verteld: hoe je van wat zand en wat takjes een heel park kon aanleggen, met beeken, vijvers en watervallen; hoe er kaboutertjes woonden in ieder konijnenhol en een elf in elken rozeknop.

In den muur tusschen de twee tuinen was een laag, oud poortje; na schooltijd of in de vacantie kwam Erik aan het poortje kloppen; dan deed Elli hem open, en ze speelden en dwaalden in den tuin, tot de zon onderging.

DE TROEPENLANDINGEN DER GEALLIËERDEN OP GALLIPOLI.
Een hoogst interessante foto van de landingsplaats der Gealliëerden op Gallipoli. De haven is vergroot door schepen, die men gedeeltelijk heeft doen zinken, een maatregel die van groot practisch nut is gebleken te zijn. Op den voorgrond de uitloopers van de stellingen der landingstroepen.

„Als je maar eerst getrouwd bent," had Erik gezegd, „dan leer je wat opoffering en groote daden zijn. Dan kun je elkaar helpen en troosten en steunen, juist zooals ze in de boeken doen."

Zou het zoo zijn? Erik was toen even oud als zij nu, maar hij was erg verliefd op een meisje, dat met hem op de Hoogere Burgerschool ging, en daarom sprak hij misschien maar zoo.

Nu was Erik een volwassen man, en ze had hem in vele jaren niet gezien. Hij had gestudeerd en allerlei moeielijke examens gedaan; sedert eenigen tijd was hij in de stad teruggekomen, en over een week ging hij trouwen. Zou hij zich de geschiedenis van de kanarie nog herinneren? Het was al tien jaar geleden, en dat was een heele tijd. Tien jaar — daarin was Elli toch heel wat ouder en wijzer geworden.

Waarom mocht ze nu niet over alles meepraten, wat ze haar ouders aan tafel of 's avonds bij de thee hoorde vertellen? Zou je in vijfentwintig jaar zoo'n boel méer ervaring opdoen?

Erik ging trouwen. Hoe vreemd was dat.

Ze herinnerde hem zich immers als schooljongen.

Ze kende zijn bruid niet, maar ze zou haar gauw zien, want er werd een groot feest gegeven ter eere van het paar, en daar was ze ook gevraagd. Dat was haar eerste bal, haar debuut in de wereld.

Nu had Erik iemand, aan wie hij zich geheel wijden kon, aan wie hij al zijn groote gedachten en daden kon geven. Hij moest wel héel gelukkig zijn.

II.

Er werd maar weinig gedanst. De deuren van de beneden zaal stonden wijd open, en de meeste paren wandelden den al donkeren tuin in — 't was veel te warm daarbinnen. Buiten gloeiden de sterren, dreef lauwe bloemengeur rond, ritselde nu en dan een koele windzucht door het groen; maar in de zaal broeide branderige gashitte.

Elli voelde zich niet rustig in die groote zaal, onder die vreemde menschen. Dat was niet uit verlegenheid, want het hinderde haar volstrekt niet toen, bij haar binnenkomen, vele oogen zich op haar richtten: ze wist dat haar japon er goed uitzag en haar gezichtje ook — dat had de spiegel haar gezegd. Maar ze was er niet ijdel op, het was immers volstrekt geen bizondere verdienste. Alleen voelde ze zich dankbaar omdat ze niet leelijk was: van leelijke dingen had ze een afschuw. Maar dat was ook alles.

DE HULP DER GEALLIËERDEN AAN SERVIË.
Niet alleen steunen de gealliëerde mogendheden het kleine Servië in zijn ongelijken strijd tegen Duitschland-Oostenrijk-Bulgarije door het zenden van hulptroepen, maar ook voorzien zij de Servische legers van ammunitie. Op onze foto ziet men door de Franschen gezonden granaten, op lorries geladen, gereed staan om naar de batterijen aan het Servische front vervoerd te worden.

DE STRIJD IN HET ISONZO-GEBIED.
Een Italiaansche stelling in het Isonzo-gebied. Dit oorlogsterrein, waar de strijd tusschen Oostenrijkers en Italianen voornamelijk gevoerd wordt, is door zijn ontzettende moeilijkheden bijna berucht geworden in dezen oorlog. Het stuk geschut, dat juist door de officieren wordt gericht, is aan weerszijden door opgestapelde zandzakken voor vijandelijk granaat- en geweervuur behoed. *(V.F.B.)*